

mohl by nastati jen tehdy, kdyby neznalost ta byla příčinou omylu o skutečnosti, zda dotyčné věci byly úřadem zabaveny čili nic. Neboť po stránce subjektivní se ke skutkové podstatě §u 3 zákona o maření exekuce nevyžaduje nic jiného, než úmyslnost odnětí předmětu z úředního opatření. V tomto směru však nalézací soud zjišťuje, že obžalovaný věděl, že dotyčné věci jsou soudem zabaveny a že mimo to byl výkoným orgánem poučen o následcích odstranění zabavených kusů. Dovolává se tedy omylu o tom, že se pokládal z důvodů shora uvedených za oprávněna, zabavené věci prodati nebo jinak z úředního opatření odnítí, dovolává se stěžovatel omylu o ustanovení trestního zákona, který ho dle §u 3 tr. zák. nemůže omluviti. Stěžovatel přehlíží, že s hlediska §u 3 zákona o maření exekuce jde o ochranu soudních opatření proti svémocnému nakládání s věcí, opatřením takovým postiženou. Zakazuje proto prostě komukoliv, odnítí z úředního opatření předměty, úřadem neb z příkazu jeho obstavené nebo zabavené, byť se tak nedělo v úmyslu a za podmínek §u 1 cit. zák. Je proto také úplně lhostejno, byla-li snad exekuce provedena na předmět bezcenný nebo předmět vyňatý dle platných předpisů z exekuce vůbec. I v případech takových může býti zabavení odstraněno jen usnesením soudu (§ 39 ex. ř.). Zmateční stížnost jest neodůvodněnou a bylo ji zavrhnouti.

Rozsudek je však zmatečným ve smyslu §u 281 čís. 11 tr. ř., čehož ovšem stížnost neuplatňuje. Vyslovuje ztrátu práva volebního jako následek odsouzení pro přešůpek dle §u 3 zák. o maření exekuce s odůvodněním, že čin spáchán byl z pohrutek nízkých a nečestných. Nalézací soud však přehlíží, že z práva, voliti do obce, jsou vyloučeni podle §u 3 čís. 4 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. kdož . . . odsouzení byli pro takový zločin anebo takový přečin nebo přešůpek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta volebního práva do obce. Přešůpek dle §u 3 zák. o maření exekuce není takovým činem trestným, pro nějž by v případě odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. nabyl účinnosti, nastávala ztráta volebního práva do obcí a nebyla ztráta práva toho ani pozdějšími zákony naň rozšířena. Odstavec druhý §u 2 zák. o maření exekuce vyslovuje, že následky, nastávající podle zákonů v případě odsouzení pro přešůpek podvodu, jsou spojeny jen s odsouzením pro trestné činy v §u 1 tohoto zákona naznačené. Nalézací soud tedy vykročil svým výrokem ze své moci trestní v neprospěch obžalovaného, takže ve smyslu §u 290 tr. ř. bylo uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 1455.

Výzvou k rozchodu (§ 283 tr. zák.) jest také vytlačování davu četnictvem z prostranství, kde byl konán rozpuštěný tábor lidu.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1924, Kr I 433/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu

v Praze ze dne 7. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí dle §§ů 283 a 284 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné použití trestního zákona spatřuje zmateční stížnost, dovolávajíc se zmatku dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., v tom, že soud nalézací uznal stěžovatele vinným přečinem dle §§ů 283 a 284 tr. zák., ačkoliv nezjistil, že stěžovatel slyšel výzvu četnictva k davu: »Jménem zákona rozejďte se!« Okolnost, soudem zjištěná, že četnický strážmistr stěžovatele vyzval ve chvíli, když krácel proti četníkům, postupujícím za davem s nasazenými bodáky, by se vzdálil, nemůže prý nijak nahraditi vyzvání davu k rozchodu, jehož skutková podstata přečinu dle §u 281 tr. zák. vyžaduje. Stížnost jest na omylu. Lze sice připustiti, že by výzva, týkající se pouze stěžovatele, k opodstatnění skutkové podstaty tohoto přečinu nestačila. Nelze však přehlédnouti okolnosti, za kterých výzva ta se stala. Rozsudek výslovně zjišťuje, že dav byl třikráte jménem zákona vyzván, by se rozešel, že četnictvo, když dav tohoto rozkazu neuposlechl, počalo jej vytlačovati z prostranství před dělnickým domem a že v t o m t o o k a m ž i k u četnický strážmistr viděl proti sobě jíti stěžovatele, že ho vyzval jménem zákona, by odešel, že však stěžovatel zůstal státi a vyzvání neuposlechl. Že stěžovatel viděl, že četnictvo dav vytlačuje, jest tedy bezpochybně, a stížnost sama okolnosti té nepopírá. Ve vytlačování davu četnictvem s nasazenými bodáky však spočívá zřejmé vyzvání davu, aby se rozešel. Dlužno sice také připustiti, že § 283 tr. zák. mluví o výzvě k rozchodu. Vzhledem k nadpisu tohoto paragrafu: »Jak se trestají ti, kdož při shluknutí neuposlechnou úředníků nebo strážce«, nelze však pochybovati o tom, že ustanovením tím má býti chráněn všeliký rozkaz úřední, směřující k rozptýlení davu, který podle své povahy je způsobitelným ohrožení veřejný pokoj a řád. Patřilo sem proto také vytlačování davu četnictvem z prostranství před dělnickým domem, směřovavši k tomu, by dav, naplňující prostranství před dělnickým domem, p o r o z p u š t ě n í neohlášeného tábora lidu byl rozptýlen. Proto též nemůže býti řeči o pouhém přestupku shromažďovacího zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák. (§§ 14, 19), zvláště když obžalovaný sám tvrdí, že se tábora nesúčastnil a nenáležel k osobám, na něž se vztahovalo úřední rozpuštění s c h ů z e. Byla tedy výzva, týkavší se stěžovatele, v podstatě jen opakováním vyzvání davu k rozchodu, a obracela se zvláště ještě k osobě stěžovatelově proto, že obžalovaný neuposlechl vyzvání již všeobecně k davu učiněného. Nesejde proto také na tom, že výzva četnického strážmistra nesouhlasila s doslovem §u 283 tr. zák., to tím méně, ježto zákon sám nepředpisuje pro tuto výzvu určitého znění. Právem tedy soud, zjistiv, že se obžalovaný po výzvě té osopil na četnického strážmistra slovy: »Vražte to do mně« a odcházel teprve na opětou výzvu k odchodu, podřadil čin stěžovateli za vinu kladený pod skutkovou podstatu přečinu shluknutí, naznačeného v §u 283 a 284 tr. zák.